Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΛΟΥΪ ΜΑΡΙΑΝΟ

Ο Ἰσπανὸς τραγουδιστὴς ποὺ ἐκάλυψε τὴν δόξαν τοῦ Μωρὶς Σεβαλιὲ καὶ τοῦ Γκεταρύ.

Στὶς 12 Αὐγούστου—τὴν περασμένη Πέμπτη—ὁ πιὸ δημοφιλὴς πρωταγωνιστὴς τῆς Γαλλικῆς ὀθόνης στὴν Εὐρώπη ἔκλεισε τὰ 34 του χρόνια.

Εἶναι ὁ Ἰσπανὸς τὴν καταγωγὴ τραγουδιστὴς ἐλαφρῶν καὶ κλασσικῶν τραγουδιῶν Λουΐ Μοριανό, ὁ ὁποῖος μὲ τὴ «χρυσὴ φωνή», ὅπως τὸν λένε, χάρις στὴν ὁποία κατέκτησε τὸ κοινὸ καὶ ἐπεβλήθη στὸν κινηματογράφο. Ἀλλὰ ἡ πραγματικὰ θελούδινη φωνή του δὲν εἶναι τὸ μοναδικὸ προσόν ποὺ τὸν ἀνέδειξε. Τέλειος ἐκτελεστὴς τῶν λαϊκῶν Ἰσπανικῶν χορῶν καὶ μοναδικὸς ἠθοποιός, ξεκίνησε πρὶν λίγα χρόνια ἀπὸ τὴν πατρίδα του, τελεῖως ἄγνωστος, γιὰ νὰ βρῆ δόξη στὴ Γαλλία, μὲ μοναδικὰ ἐφόδια τὰ τρία αὐτὰ προσόντα, ποὺ ἀγνοοῦσε τὴν ἀξία τους! Σήμερα εἶναι πλούσιος, διάσημος καὶ μὲ ἀναρίθμητες θαυμάστριες σ' ὅλο τὸν κόσμο, ποὺ παραληροῦν, ἀπὸ ἐνθουσιασμό, ἀκούοντας τὴν φωνή του!

—Ἡ ἐπιτυχία μου στὴ ζωή, ἔλεγε μὲ χαμόγελο ὁ Λουΐ, σὲ ἑλληνικοὺς δημοσιογράφους ποὺ τὸν ἐπεσκέφθησαν, συνίσταται στὰ τρία ἁπλᾶ πράγματα: Ὑπομονή, ἐπιμονὴ καὶ πίστι! Μὲ αὐτὰ ξεκίνησα ἀπὸ τὴν πατρίδα μου, ἄγνωστος καὶ χωρὶς χρήματα....

Ὁ Λουΐ Μοριανὸ—ὁλόκληρο τὸ Ἰσπανικὸ ὄνομά του εἶναι Λουΐ Μοριανὸ Μαρτίνεθ Γκοντζάλες—γεννήθηκε στὴν πόλι Ἰρούν τῆς Ἰσπανίας, στὶς 12 Αὐγούστου τοῦ 1920, ἀπὸ γονεῖς πλούσιους ἀγρότες, ποὺ ἤθελαν νὰ τὸν κάνουν ἕνα ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους γαιοκτήμονες τῆς Ἱσπανίας. Ἀλλὰ δὲν ἐπρόσθασαν νὰ πραγματοποιήσουν τ' ὄνειρό τους αὐτό, γιατὶ ἐκείνη ἐποχὴ ποὺ ὁ Λουΐ ἦταν ἔφηβος, ξέσπασε ὁ ἐμφύλιος Ἱσπανικὸς πόλεμος. Ἠναγκάσθη νὰ φύγη γιὰ τὴ Γαλλία. Ἐγκατεστάθη στὸ Μπορντὼ ὅπου ζοῦσε μὲ τὴν βοήθεια τῶν ἀστῶν συμπατριωτῶν του. Τὸ 1940, ὅταν πιὰ εἶχε ἀναλάβει κάπως, ἐπρόσθεσε νὰ ἐξοικονομήση τὰ χρήματα καὶ νὰ ἐγγραφῆ στὸ Ποντεφρακτ, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἐξασκήσῃ ἀρχιτεκτονικὴ καὶ νὰ ἐπιδόσῃ μιὰ μέρα τὴν ἀνοικοδόμησιν τῆς πατρίδας του», ὅπως ἔλεγε ὁ ἴδιος.

Ἡ μοῖρα ὅμως εἶχεν ὁρίσει διαφορετικὰ τὴν σταδιοδρομία του. Σὲ μιὰ φοιτητικὴ γιορτὴ ὁ Λουΐ τραγούδησε γιὰ πρώτη φορὰ μπροστὰ σὲ κοινό. Τὸ τί ἀκολούθησε μετὰ τὸ τέλος τῶν τραγουδιῶν του, εἶναι ἀπίστευτο. Ἀμέσως μετὰ τὴν ἄλλη μέρα, οἱ συμφοιτηταί του, χωρὶς κἄν νὰ τὸν ρωτήσουν τὸν ἀνέγραψαν στὸ Κορσερβατουὰρ τοῦ Μπορντώ!

—Εἶσαι γεννημένος γιὰ τραγουδιστὴς καὶ θὰ σὲ βοηθήσουμε νὰ γίνης τοῦ εἶπαν!

Ὁ Λουΐ ἄκουσε τὴν συμβουλή τους καὶ ἔμεινε στὸ Ὠδεῖο σπουδάζοντας φωνητικὴ μουσική. Ὅταν ἀργότερα πῆρε τὸ δίπλωμά του μὲ ἄριστα πῆγε γιὰ πρώτη φορὰ στὸ Παρίσι. Ἐκεῖ, μὲ τὴν βοήθεια τοῦ καθηγητοῦ του στὸ τραγοῦδι, Φουτιτσά, ἔκανε τὴν πρώτη ἐπαγγελματική ἐμφάνισί του στὸ Παλαὶ ντὲ Σαγιὸ. Καὶ ἔμεινε στὸ Παρίσι ἀρκετὰ γιὰ νὰ γίνη γνωστὸς καὶ ἀγαπητὸς τραγουδιστής. Πότε μὲ τὸ τραγοῦδι του, πότε μὲ τοὺς χοροὺς καὶ πότε μὲ τὴν κιθάρα του, κάθε ἐμφάνισί του ἄρχισε νὰ παίρνη διαστάσεις θριάμβου. Λίγο ἀργότερα ντεμπουτάρισε στὸ μουσικὸ θέατρο, σημειώνοντας κι' ἐκεῖ μεγάλη ἐπιτυχία. «Ἡ ὡραία τοῦ Κάδιξ» ἦταν ἡ πρώτη του ἐπιτυχία. Κατόπιν ἀκολούθησαν τὸ «Ἀνδαλουσία» καὶ «Ὁ τραγουδιστὴς τοῦ Μεξικοῦ». Τὰ τρία αὐτὰ μουσικὰ ἔργα γοήτευσαν τὶς γυναῖκες καὶ τὸν ἐπέβαλαν τελικὰ στὸ μεγάλο κοινόν.

Μπροστὰ σὲ μιὰ τέτοια θρυλιμβευτικὴ καρριέρα, οἱ κινηματογραφικοὶ παραγωγοὶ δὲν μποροῦσαν νὰ μείνουν ἀδιάφοροι. Τὸ 1946, ὁ Λουΐ γύρισε τὴν πρώτη του ταινία μὲ τὸν τίτλο «Ἱστορία τοῦ τραγουδιοῦ». Ἡ ἐπιτυχία κι' ἐδῶ ἦταν μεγάλη. Ἔτσι ἄρχισαν νὰ καταθφάνουν ἀλλεπάλληλες προτάσεις γιὰ καινούργια φίλμ. Κατόπιν πρωτηγωνίστησε στὰ φίλμ «Παράνομο φορτίο», μὲ τὴν Κλωντὶν Ντυπουί, «Φαντάγκο», «Μόνο ἐσένα ἀγαπῶ», «Διακοπὲς στὸν ἔρωτα», «Ἀνδαλουσία» καὶ τέλος «Αὐτοκρατορικὲς βιολέτες», ποὺ εἴδαμε τὸ χειμῶνα στὸ «Ἰνντεάλ» καὶ ποὺ τὸν ἐπέβαλαν ὁριστικὰ καὶ στὴν ὀθόνη καὶ τὸν ἔκαναν ἕνα ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀγαπημένους «ξένν—πρεμιὲ» τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ κινηματογράφου. Στὶς περισσότερες ταινίες του συμπρωταγωνιστὲς μὲ τὴν ὄμορφη Ἱσπανίδα χορεύτρια Κάρμεν Σεβίλλια. Ἂς σημειωθῆ, ὅτι ἡ δημοτικότης του σήμερα εἶναι πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ αὐτὴ τοῦ Μωρὶς Σεβαλιὲ, τοῦ Τίνο Ρόσσι, τοῦ Σάρλ Τρενὲ καὶ τοῦ Ζὼρ Γκεταρύ.

Ὁ Λουΐ Μοριανὸ ζεῖ μὲ τοὺς γονεῖς του καὶ τὴν ἀδελφήν του Μαρία-Λουΐζα, σὲ μιὰ πολυτελῆ βίλλα στὸ προάστιο Βεζὶν τοῦ Παρισιοῦ. Τραγουδώντας πάντα περνᾶει τὴ ζωή του ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους τραγουδιστὰς τῆς Εὐρώπης ὁ Λουΐ Μοριανό.

Χρῆστος Κ. Πετρόπουλος — *Ὁ δημοφιλὴς Κλάρκ Κέημπλ*

Ἐνῶ ὁ ἀγὼν εἰσέρχεται εἰς ἀποφασιστικὴν φάσιν

Σύντομον διάγραμμα τῆς ἱστορίας τῆς Κύπρου

Αἰῶνες ὁλόκληροι κοινῶν ἀγώνων καὶ ζωῆς

Ὁ ἀγὼν διὰ τὴν ἕνωσιν τῆς Κύπρου μετὰ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος εἰσῆλθεν ἤδη εἰς ἀποφασιστικὴν φάσιν. Ἡ Μ. Βρετανία, συνεχίζουσα νὰ τηρῇ τὴν ἀδιάλλακτον στάσιν της ἔναντι τοῦ πανελληνίου αὐτοῦ πόθου, οὐδὲν ἄλλο ἐπιτυγχάνει εἰ μὴ νὰ διαγείρῃ τὴν παγκόσμιον κατ' αὐτῆς ἀγανάκτησιν.

Διότι εἶναι ἐξοργιστικὴ ἡ ἐμμονὴ τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως νὰ ἀρνῆται τὴν ἐλευθερίαν εἰς ἔντιμον λαὸν μὲ ἱστορίαν παναρχαίαν. Νὰ ἀρνῆται τὸ δικαίωμα τῆς αὐτοδιαθέσεως εἰς ἕνα λαόν ὁ ὁποῖος μέχρι σήμερον πολλάκις ἔχυσε τὸ αἷμα του παρὰ τὸ πλευρόν της διὰ τὰ ὑψηλὰ ἰδανικὰ τῆς ἀνθρωπότητος. Νὰ κρατῇ μακρὰν ἀπὸ τὴν μητρικὴν ἀγκάλην τῆς Ἑλλάδος, τῆς χώρας ἡ ὁποία καὶ εἰς τὰς ζοφερωτέρας στιγμὰς τῆς νεωτέρας ἱστορίας ἐστάθη πιστὴ σύμμαχος παρὰ τὸ πλευρόν της, μίαν λατρευτὴν κόρην ὡς εἶναι ἡ Μεγαλόνησος Κύπρος.

Ἀλλὰ ἀξίζει νὰ παραθέσωμεν ἐντοῦθα ἕνα σύντομον διάγραμμα τῆς ἱστορίας τῆς Κύπρου, ὄχι μόνον διὰ νὰ κατατοπισθοῦν οἱ μὴ γνωρίζοντες ταύτην, ἀλλὰ καὶ ὡς μίαν ἀπάντησιν εἰς ὅσους, πρὸς κοινὴν θυμηδίαν, ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ Μεγαλόνησος δὲν ἔχει ἱστορικὴν σύνδεσιν μὲ τὴν Ἑλλάδα.

ΠΡΟ-ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ

1450.— Στενὴ ἐμπορικὴ συνεργασία μεταξὺ Κύπρου καὶ Αἰγύπτου.

1.200—1.184.— Βασιλεία τοῦ Κινύρα στὴν Πάφο καὶ στὴν Ἀμαθοῦντα.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ

976—943.— Ἡ διαιρεμένη σὲ πολλὰ βασίλεια Κύπρος διατηρεῖ ἐπὶ 38 χρόνια τὴν κυριαρχίαν τῶν θαλασσῶν.

525 — Ἡ Κύπρος ὑποτάσσεται στὰ βασίλεα τῶν Περσῶν Καμβύσην.

476 - 449 — Οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Σπαρτιᾶτες βοηθοῦν τὴν Κύπρο νὰ ἀποτυνάξῃ τὸν Περσικὸ ζυγό.

411—374.— Ὁ βασιλιᾶς τῆς Σαλαμῖνος καὶ γιὰ ἕνα διάστημα ὁλόκληρης τῆς Κύπρου, Εὐαγόρας ὁ Α'. ἡττᾶται (385) καὶ κλείνει ἔντιμη εἰρήνη διατηρῶντας τὸ θρόνο τῆς Σαλαμῖνος. Δεκαετὴς κυπριακὸς Πόλεμος.

322.— Ἡ Κύπρος καταλαμβάνεται ἀπὸ τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρο.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΙ (315-58)

315—312.— Ὁ Πτολεμαῖος ὁ Λάγος κυριεύει τὴν Κύπρο,

295.— Ὁ Πτολεμαῖος ἐκδιώκει τὸ Δημήτριο τὸν Πολιορκητὴ καὶ ἑνώνει τὴν Κύπρο μὲ τὴν Αἴγυπτο.

81—58.— Ὁ Πτολεμαῖος ὁ Κύπριος ἀποσπᾶ τὴν Κύπρο ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο καὶ τὴν κάνει ἀνεξάρτητο βασίλειο.

ΡΩΜΑΙΟΙ (58 π. Χ. — 330 μ. Χ.)

58.— Ὁ Μάρκος Κάτων ποσταρτᾶ τὴν Κύπρο στο ρωμαϊκὸ κράτος.

47.— Ὁ Ἀντώνιος προσφέρει ὡς δῶρο τὴν Κύπρο στὴ φίλη του Κλεοπάτρα.

15.— Ὁ Αὔγουστος ἀνοικοδομεῖ τὴν Πάφο καὶ τὸ ναὸ τῆς Ἀφροδίτης.

45.— Οἱ Ἀπόστολοι Παῦλος καὶ Βαρνάβας κηρύσσουν τὸ Εὐαγγέλιο στὴν Κύπρο. Ὁ ἀνθύπατος τῆς νήσου ἀσπάζεται τὸ Χριστιανισμὸ.

115 ἢ 116.— Ἐξέγερσις τῶν Ἑβραίων καὶ σφαγὴ 240.000 Χριστιανῶν στὴ Σαλαμίνα τῆς Κύπρου.

327.— Ἡ Ἁγία Ἑλένη γυρίζοντας ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, ὅπου ἀνεῦρε τὸν Τίμιο Σταυρό, ἐπισκέπτεται τὴν Κύπρο καὶ ἱδρύει ἐκεῖ ναούς.

ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΙ (343—1192)

343.— Ἡ Κύπρος καταστρέφεται τελείως ἀπὸ σεισμοὺς.

395.— Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Θεοδοσίου ἡ Κύπρος περιέρχεται στὸ κράτος τῆς Ἀνατολικῆς Αὐτοκρατορίας (Βυζαντινῆς).

632—969.— Ἐπιδρομὲς Σαρακηνῶν (Ἀράβων). Καταστρέφονται: Ἡ Κωνσταντιὰς (647), ἡ Νέα Πάφος (648) καὶ ἄλλες παραλιακὲς καὶ μεσόγειες πόλεις.

962—969.— Ὁ Νικηφόρος Φωκᾶς ἐκδιώκει τοὺς Μουσουλμάνους ἀπὸ τὴν Κύπρο.

1093—1180.— Ἱδρύονται αἱ Μονοὶ: Κύκου (1100), Χρυσοστόμου (1150) καὶ Μαχαιρᾶ (1180).

1191.— Ὁ Ριχάρδος ὁ Λεοντόθυμος κυριεύει τὴν Κύπρο.

1192.— Ὁ Ριχάρδος πουλάει τὴν Κύπρο γιὰ 100.000 χρυσὰ βυζάντια στοὺς Ναΐτες.

ΛΟΥΖΙΝΙΑΝ (1192—1489)

1192.— Ὁ Γουΐδων ντὲ Λουζινιὰν ἀγοράζει τὴν Κύπρο ἀπὸ τοὺς Ναΐτες.

1196.— Ἱδρύεται Λατινικὴ Ἱεραρχία.

1348.— Φοβερὸς λοιμὸς ἀφανίζει τὸ μισὸ πληθυσμὸ τοῦ νησιοῦ.

1373.— Οἱ Γενοβέζοι καταλαμβάνουν τὴν Κύπρο.

1426—1432.— Ὁ Λεόντιος Μαχαιρᾶς γράφει τὸ περίφημο χρονικὸ τῆς Κύπρου.

1456—1451.— Ὁ Γεώργιος Βουστρώνιος γράφει τὸ χρονικό του.

1464.— Ὁ Ἰάκωβος ὁ Β' ὁ Νόθος ἀφαιρεῖ τὴν Ἀμόχωστο ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Γενοβέζων.

1484.— Ἡ Αἰκατερίνη Κορνάρου παραιτεῖται ἀπὸ τὸ θρόνο καὶ ἡ Κύπρος περιέρχεται στὴν Ἐνετικὴ Δημοκρατία.

ΕΝΕΤΟΙ (1489—1571)

1540.— Ὁ χρονογράφος Ἄντα Φραγκίσκος γράφει περὶ Κύπρου.

1560.— Ὁ Φλώριος Βουστρώνιος γράφει τὴν ἱστορία τῆς Κύπρου.

ΤΟΥΡΚΟΙ (1571—1876)

1571.— Ἡ Κύπρος ὑποτάσσεται εἰς τοὺς Τούρκους.

1821.— Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Κυπριανὸς ἀπαγχονίζεται.

1878.— Ὁ Γωδρὺ γράφει τὴν περίφημη «Γεωλογία» τῆς Κύπρου.

1878.— Τὴν 4ην Ἰουνίου ὑπογράφεται μεταξὺ Τουρκίας καὶ Ἀγγλίας ἀμυντικὴ συμμαχία δυνάμει τῆς ὁποίας ἡ Κύπρος παραχωρεῖται στοὺς Ἄγγλους.

ΑΓΓΛΟΙ

1878.— Ὁ ἀγγλικὸς στόλος ὑπὸ τὸν ναύαρχο τζὼν Χέϋ καταπλέει στὴ Λάρνακα (29 Ἰουνίου).

1878.— Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Σω-

(Συνέχεια εἰς τὴν 4ην σελίδα)

Ὀπτικὰ ζητήματα

Η ΕΡΙΟΥΡΓΙΑ ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΕΡΓΑΤΟΫΠΑΛΛΗΛΟΙ ΠΟΛΕΜΙΣΤΑΙ

Τοῦ κ. Ἠλία Δ. Ἀλευρᾶ

Χωρὶς καμμιὰ προειδοποίησι, χωρὶς κανένας νὰ τὸ ξέρῃ ἔκλεισε μιὰ μέρα οἱ πόρτες τοῦ ἐργοστασίου Ἀναστασοπούλου εἰς βάρος καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς Ἐθνικῆς μας Οἰκονομίας, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν αὐτῇ ἐργαζομένων ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν. Ὁ δικαιοπάρακλητὴρ ἔτρεχε κοινοποιήσεις ἀπολύσεις πρὸς τοὺς μὴ ἐκλεκτοὺς, πρὸς δὲ τοὺς πολεμιστὰς αἰτήσεις ἐνώπιον τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ν. 244(36, δι' ὧν ἐζητοῦντο τὰ σχετικὰς ἀδείας ἀποκαταστάσεως καὶ τούτων. Ἔτσι, οἱ ἀγωνιστὲς τῆς Ἀλβανίας, τοῦ Βίτσι καὶ τοῦ Βίτσι, ἄλλοι τούτων τοποθετηθέντες βάσει ἀποφάσεων τῶν ἀρμοδίων Ἐπιτροπῶν, ἄλλοι δὲ οἱονεὶ προσληφθέντες ἔμειναν προσωρινῶς ἄνευ ἐργασίας πλὴν ὅμως, μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ Ν. 244) ἀπέρριψε τὰς αἰτήσεις τὰς ὑποβληθείσας ἐκ μέρους τῆς βιομηχανίας Ἀναστασοπούλου, ἀπαιτοῦσα εἰς ταύτην ν' ἀποκαταστήσῃ τοὺς πολεμιστάς. Οὕτως τὰ πράγματα μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἐφ' ἧν οἱ δικαιωθέντες ὑπὸ τῆς δικαιοσύνης πολεμισταὶ πεπείσθησαν ὅμως λόγῳ καθυστερήσεως καταβολῆς εἰς τούτους μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῶν ὑπὲρ αὐτῶν ἀποφάσεων ἀποδοχῶν, ἠναγκάσθησαν νὰ κατέλθουν εἰς τὴν πεῖνης ὑπὸ τὰς συνθήκας ἐξ ὧν ὅλοι μας γνωρίζομεν.

Ἡ πρώτη ἀπελπισίας καὶ ἀγανακτήσεως ἐνεῖνη στιγμὴ πρὸς τοὺς ἐκείνους ποὺ ἄλλοτε ἐκαλοῦργουν εἰς τὰς ἐπάλξεις τῶν ἐθνικῶν μας, ἔτρεξαν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Πλημμελειοδικῶν κ. Μπούτης, ὁ Νομάρχης κ. Τσιτσάρας, ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς κ. Ψαρρᾶς καὶ ἐκπρόσωπος τῆς ἐργαζομένης τάξεως κ. Κουλουμπῆς οἱ ὁποῖοι ἀνέλαβον ν' ἀνακουφίσουν τοὺς ὑποφέροντας καὶ στερουμένους τῶν πάντων ἐργαζομένους πολεμιστὰς καὶ μή.

Ἀλλὰ ἐπιβάλλεται νὰ καταβληθοῦν περαιτέρω μεγάλαι καὶ ἀποτελεσματικαὶ προσπάθειαι ἀπαναλειτουργίας τοῦ ἐργοστασίου, διότι ἐκ τοῦ κλεισίματός του ἐστερήθησαν ἐργασίας 200 ἐργάται καὶ ὑπάλληλοι, αἱ οἰκογένειαι τῶν ὁποίων ὑποφέρουν.

Δὲν ἐξετάζομεν, οὔτε θέλομεν νὰ εὕρωμεν τὸν αἴτιον καὶ τὰς αἰτίας τοῦ κλεισίματος μιᾶς ὁλοκλήρου βιομηχανίας, λειτουργησάσης ὁμαλῶς ἐπὶ ἔτη ὁλόκληρα καὶ ἐπὶ ὠφελείᾳ τοῦ Κράτους καὶ τῆς πόλεώς μας. Τὸ μόνον ποὺ αἱ τάξεις τῶν πολεμιστῶν καὶ τῶν ἐργαζομένων γενικῶς ἐπιθυμοῦν, εἶναι νὰ ἐπαναλειτουργήσῃ τὸ ἐργοστάσιον καὶ οἱ ἐργαζόμενοι νὰ κερδίζουν τὸ ψωμί τους διὰ τῆς ἐργασίας ὡς καὶ πρότερον.

Ἠλίας Δ. Ἀλευρᾶς

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΑΙ ΑΔΕΙΑΙ

Ἐνεκρίθησαν αἱ ἀκόλουθοι βιομηχανικαὶ ἄδειαι: Χρ. Καπερώνης, ἐπέκτασις ἐργαστηρίου κατασκευῆς κομβίων, Πάτραι. Δ. Μπρετζελέτος καὶ Ἀφοὶ ἀνανέωσις ἀδείας ἱδρύσεως ὀρυζομύλου, Πύργος.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΟΥΣ ΣΤΑΘΜΟΥΣ

Πρὸς τὰς Ὑγειονομικὰς Ὑπηρεσίας ἐκοινοποιήθη, ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου Προνοίας, ἐγκύκλιος διὰ τῆς ὁποίας γνωρίζεται ὅτι ἐπειδὴ οἱ νεοϊδρυθησόμενοι Ὑγειονομικοὶ Σταθμοὶ θέλουν ἀντιμετωπίσει, κατὰ πρῶτον λόγον, τὰ περιστατικὰ τῆς μαιεύσεως, δέον ὅπως προσλαμβάνωνται εἰς αὐτοὺς μαῖαι ἀντὶ ἐπισκεπτριῶν ἀδελφῶν.

—Οἱ ἄνδρες ποὺ διοικοῦν τὸ Παραπέτασμα—

Η ΔΥΑΣ ΜΑΛΕΝΚΩΦ-ΜΟΛΟΤΩΦ

Τὸ αἰνιγματικὸν μειδίαμα τοῦ Μολότωφ ἐνθυμίζει χειμῶνα τῆς Σιβηρίας. Ὁ Μαλένκωφ εἶναι τὸ σκληρὸ παιδὶ χωρὶς ἐπιείκεια

ΜΙΑ ΛΙΑΝ ΕΥΣΤΟΧΟΣ ΚΡΙΣΙΣ ΤΟΥ κ. ΤΣΩΡΤΣΙΛ

—Τὰ Ρομπὸτ τῆς σταλινικῆς πολιτικῆς—

ΛΟΝΔΙΝΟΝ. (Αὔγουστος). Μεταγενέστερα ἀπὸ τὰ τελευταῖα γεγονότα τὸ ρωσσικὸν πρόβλημα καὶ αἱ αἰνιγματώδεις ἡγετικαὶ προσωπικότητες ἐξακολουθοῦν νὰ ἀπασχολοῦν τὸν εὐρωπαϊκὸν καὶ ἀμερικανικὸν τύπον.

Τώρα, μετὰ τὸν Μαλένκωφ καὶ τὸν Μπέρια, ἔρχεται ἡ σειρὰ τοῦ Μολότωφ. Κατὰ τὸν Ἀγγλικὸν Ἀστυνομικὸ Ὑπουργεῖον ὁ Βιατσεσλάβ Μολότωφ δὲν εἶναι παρὰ ἕνα ρομπὸτ τῆς σταλινικῆς πολιτικῆς. Κατὰ τὸν Ἄγγλος ἡγέτης τὸν ἀναγνωρίζει ὡς ἄνθρωπον εὐφυέστατον, σκληρότατον, μὲ μειδίαμα ποὺ θυμίζει χειμῶνα Σιβηρίας! Ἀλλὰ λέγει ὁ κ. Τσῶρτσιλ πολὺ συχνὰ τόση εἶναι ἡ σοφία τῶν σκέψεών του καὶ ἡ εὐγένεια τῶν τρόπων του, ὥστε καταντᾶ πολὺ δυνατὸς εἰς τὸν ἀδυσώπητον διεθνῆ στίβον.

Ἐγεννήθη τὴν 9ην Μαρτίου 1890 εἰς τὸ Καζὰν ὅπου καὶ ἐσπούδασε εἰς τὸ γυμνάσιον, ὅταν προσεχώρησε εἰς τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1905—1906 καὶ τὸ 1909 ἐξετοπίσθη εἰς τὸ Βολόγδα. Τὸ 1912 ἐγνωρίσθη μὲ τὸν Στάλιν. Ἡ γνωριμία αὐτὴ ἠκρίβωσε ἀποφασιστικὴ διὰ τὴν ἐπαναστατικὴν παρανομίαν τοῦ Μολότωφ. Τὸ οἰκογενειακόν του ὄνομα ἦτο Σκριάμπιν, ἀλλὰ πέρασε εἰς τὴν παρανομίαν μὲ τὸ ψευδώνυμον Μολότωφ. Ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ ἐξετοπίσθη εἰς Σιβηρίαν. Δραπετεύσας διὰ δευτέραν φορὰν, ἔφυγε μαζὶ μὲ τὸν Στάλιν κρυφὰ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν διὰ νὰ συμμετάσχουν καὶ οἱ δύο εἰς τὸ Συνέδριον τῶν Μπολσεβίκων ποὺ εἶχε συγκληθῆ εἰς τὸ Λονδῖνον.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην συνέχισε τὴν στενὴν συνεργασίαν του μετὰ τὸν Στάλιν, μέχρι τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ Ὀκτωβρίου 1917, ὅταν ὁ ἐμφύλιος πόλεμος ἐσφυρηλάτησε ἀκόμη στενωτέρας σχέσεις μεταξὺ τῶν δύο ἡγετῶν. Πράγματι ὅσον ἀνέβαινε τὰ σκαλιὰ τῆς ἐξουσίας ὁ Στάλιν, τόσον σπουδαιοτέρα ἐγένετο καὶ ἡ δρᾶσις τοῦ Μολότωφ.

Ὁ Ρώσσος ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Μολότωφ

Τὸ 1921 διωρίσθη δεύτερος γραμματεὺς τοῦ κόμματος. Τὸ 1926 ἔγινε μέλος τοῦ Πολιτμπυρώ, τὸ 1930 ὁ Στάλιν τὸν διώρησε Πρόεδρο τοῦ Συμβουλίου τῶν Λαϊκῶν Ἐπιτροπῶν, δηλαδὴ ἀρχηγὸ τῆς Κυβερνήσεως. Εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν ἔμεινε μέχρι τοῦ 1941, τοῦ μεγάλου πολέμου, ὅταν τὴν προεδρίαν ἀνέλαβε προσωπικῶς ὁ ἴδιος ὁ Στάλιν.

Τὸ 1939 ἀνέλαβε καὶ τὸ Ἐπιτροπάτον τῶν Ἐξωτερικῶν διαδεχθεὶς τὸν Λιτβίνωφ. Αὐτὸς ὑπέγραψε τὸ Γερμανοσοβιετικὸν σύμφωνον μὲ τὸν Ρίμπεντροπ, προοίμιον τοῦ παγκοσμίου πολέμου.

Κατὰ τὸν πόλεμον καὶ μετὰ τὴν ἀνακωχὴν πῆρε μέρος εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς διασκέψεις. Ἐν τούτοις ἡ εὔνοια τοῦ Στάλιν εἶχε κάπως κλονισθῆ καὶ τὴν 5ην Μαρτίου 1949 ἀντεκατεστάθη εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπὸ τοῦ Ἀντρέϊ Βισίνσκυ, διετήρησε ὅμως τὴν ἀντιπροεδρίαν τῆς κυβερνήσεως.

Κατόπιν παροδικῆς ἀφανείας, διέπρεψε καὶ πάλιν εἰς τὸ 19ον Συνέδριο τοῦ Μπολσεβικικοῦ κόμματος ποὺ εἶχε συνέλθει τὴν 6ην Ὀκτωβρίου 1952, ὁπότε ἐξελέγη καὶ μέλος τοῦ Προεδρείου τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς, τοῦ νέου δηλαδὴ θεσμοῦ, ὁ ὁποῖος ἀντικατέστησε ἔκτοτε τὸ Πολιτμπυρό.

Ὁ Μολότωφ εἶναι ἐπίτιμος Ἀκαδημαϊκὸς τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν. Ἡ σύζυγός του, ἡ περίφημη Ζεμτσούζινα ἔπαιξε καὶ παίζει σπουδαιότατον ρόλον εἰς τὴν πολιτικὴν ζωὴν τῆς χώρας καὶ ὡς τέως ὑπουργὸς τῆς Ἁλιευτικῆς Βιομηχανίας καὶ ὡς ἡγετικὴ φυσιογνωμία τῆς Σοβιετικῆς Ρωσσίας.

Ἐξ ἄλλου πολλοὶ Ρῶσσοι φυγάδες ποὺ ζοῦν εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας ἀποκαλύπτουν ὅτι ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως ἔχει μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ ἕνα πολὺ χαρακτηριστικὸ παρώνυμο, ἕνα πολὺ εὐγλωττο παρατσούκλι. Τὸν ἀποκαλοῦν Γκρούμπι. Ἡ λέξις αὐτὴ εἰς τὰ Ρωσσικὰ σημαίνει σκληρὸ παιδί. Ἕνας Ρῶσσος δραπέτης, ὁ ὁποῖος τὸν ἐγνώρισε ἐπὶ δέκα χρόνια, ἀναφέρει ὅτι ὁ Μαλένκωφ ἦταν πάντοτε ὀξύθυμος καὶ ἐριστικός, ἕτοιμος πάντοτε διὰ φιλονικίαν. Ἀκόμη καὶ οἱ σκληρότεροι ἐκ τῶν ἡγετῶν τοῦ Κρεμλίνου τὸν ἀποκαλοῦσαν σκληρό. Πρὸ παντὸς ὁ Μαλένκωφ εἶναι ἄνθρωπος τῆς ἀμέσου δράσεως. Εἶναι ἄριστος ἐκτελεστὴς ἀποφάσεων, δὲν ὑποχωρεῖ πρὸ οὐδενὸς ἐμποδίου, εἴτε κίνδυνος λέγεται, εἴτε ἐπιείκεια, εἴτε παράκλησις ἢ ἀνθρωπισμός.

Εἶναι ἄτεγκτος. Δρᾶ χωρὶς νὰ συζητῇ καὶ σκοτώνει ἀνελέητα ὅποιον τοῦ ἀντισταθεῖ. Ἀκόμη καὶ ὁ θάνατος τοῦ Στάλιν παραμένει ὕποπτος.

Ἐξ ἀφορμῆς τῶν φυλετικῶν διακρίσεων

Διατὶ ἡ μαύρη φυλὴ δὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ μεγάλους ἄνδρας

ΔΙΑΦΟΡΑ ΚΡΑΝΙΩΝ-ΕΥΡΩΣΤΙΑ ΣΩΜΑΤΟΣ

Διαφορετικαὶ ἐκπαιδευτικαὶ συνθῆκαι

ΛΟΝΔΙΝΟΝ. (Αὔγουστος). Ὑπάρχει καμμία βάσις εἰς τὴν φυλετικὴν διάκρισιν, διὰ τὴν ὁποίαν τόσος γίνεται λόγος εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον; Εἶναι πραγματικὰ οἱ ἔγχρωμοι λαοὶ διαφορετικοὶ ἀπὸ τοὺς λευκοὺς καὶ ὑστεροῦν ἀπέναντί τους τόσον πολὺ πνευματικῶς; Διατὶ ἡ μαύρη φυλὴ δὲν ἀνέδειξεν ἕως τώρα μεγάλους ἄνδρας;

Εἰς τὰ ἐρωτήματα αὐτὰ ποὺ ἐκφράζουν ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ θέμα ἐπιχειρεῖ νὰ δώσῃ τὴν ἀπάντησιν ἕνας εἰδικῶς βιολόγος ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς ἀγγλικῆς ἐφημερίδος «Ντέηλυ Χέραλντ».

Κατὰ τὸν Βρετανὸν ἐπιστήμονα, τὰ βρέφη τῆς μαύρης φυλῆς ἐπιδεικνύουν τὴν αὐτὴν πνευματικὴν ποιότητα μὲ τὰ βρέφη τῶν λευκῶ